

Sygn. akt *XVII AmA 42/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 12 stycznia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *M. M.* przeciwko *Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania *M. M.* od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 17 października 2019 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od *M. M.* na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmA 42/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2019 r. wydaną w sprawie Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz. U. z 2019 r., poz. 369 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, wszczętego z urzędu przeciwko *M. M.* prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G.

I. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na *M. M.* prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. karę pieniężną w wysokości 20.000 zł, stanowiącą równowartość 4.651,16 euro, za udzielenie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji, żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym wszczętym w celu wstępnego ustalenia, czy działania *R. R.* prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S., (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. oraz podmiotów z nimi powiązanych, dotyczące sprzedaży towarów poza lokalem przedsiębiorstwa, mogą stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (sygn. akt (...));

na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) postanowił obciążyć kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w kwocie 25,90 zł oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

(decyzja 6-9)

Powód M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 50 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 77 § 1 k.p.a.

(odwołanie k. 10-33)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie k. 46-50)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przedmiotem jego działalności jest m.in. działalność agencji reklamowych oraz działalność centrów telefonicznych - call center.

(dowód: wydruk z CEIDG Przedsiębiorcy, k. 4 akt adm.).

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy działania R. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S., (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. oraz podmiotów z nimi powiązanych, dotyczące sprzedaży towarów poza lokalem przedsiębiorstwa, mogą stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. (fakt niesporny)

Pismem z dnia 13 maja 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wezwał M. M. do:

- 1) przesłania umów zawartych z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. (aktualnie (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w S. - dalej: M.) na świadczenie usług telemarketingowych, wraz ze wskazaniem dat obowiązywania poszczególnych umów,
- 2) przesłania wszystkich stosowanych w 2018 r. i 2019 r. scenariuszy/skryptów rozmów telefonicznych podejmowanych w celu zaproszenia konsumentów na organizowane przez spółkę (...) pokazy,
- 3) wskazania, kto przygotowuje/przygotowywał stosowane przez Przedsiębiorcę scenariusze rozmów wykonywanych w ramach usług świadczonych na rzecz spółki (...) oraz kto przeprowadza/przeprowadzał szkolenia telemarketerów w tym przedmiocie,
- 4) przesłania wszelkich materiałów szkoleniowych przeznaczonych dla telemarketerów dotyczących usług świadczonych przez Przedsiębiorcę na rzecz spółki (...),
- 5) przesłania losowo wybranych nagrań rozmów telefonicznych stanowiących zaproszenia na organizowane przez spółkę (...) pokazy przeprowadzone w 2018 r. i 2019 r.,
- 6) wskazania, w jaki sposób Przedsiębiorca pozyskiwał i pozyskuje dane kontaktowe konsumentów, do których kierował i kieruje zaproszenia na spotkania organizowane przez spółkę (...),

7) wskazania, czy i w jaki sposób Przedsiębiorca pozyskiwał i pozyskuje zgody konsumentów na kierowanie do nich zaproszeń na spotkania organizowane przez spółkę (...),

8) przesłania dowodów potwierdzających uzyskanie zgody konsumentów na kierowanie do nich telefonicznie zaproszeń na zorganizowane przez spółkę (...) w lutym 2019 r. pokazy handlowe (np. dokumentów, nagrań rozmów itp.),

- w terminie 14 dni od otrzymania tego wezwania. W piśmie tym Prezes Urzędu zawarł pouczenie, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro.

(dowód: wezwanie z dnia 13 maja 2019 r., k. 115 akt adm.).

W piśmie z dnia 28 maja 2019 r. będącym odpowiedzią na to wezwanie powód wyjaśnił, że ze spółką (...) współpracuje od 02 stycznia 2018 r. na podstawie umowy ustnej. Umowa pisemna w zakresie świadczenia usług marketingowych na jej rzecz została zawarta dopiero 01 czerwca 2018 r. i na dzień udzielenia odpowiedzi już nie obowiązywała. Przedsiębiorca oświadczył, że nie dysponuje skryptami ani materiałami szkoleniowymi dotyczącymi umawiania spotkań dla spółki (...). Wskazał również, że nie dysponuje nagraniami rozmów telefonicznych stanowiących zaproszenia na organizowane przez spółkę (...) spotkania. Wyjaśnił, że w związku ze zmianą przepisów o ochronie danych osobowych z dniem 28 maja 2018 r. zaprzestał telefonicznego zapraszania konsumentów na spotkania i zastąpił tę formę zaproszeń ulotkami informacyjnymi kolportowanymi przez pracowników Przedsiębiorcy oraz infolinią rozmów przychodzących. Oświadczył ponadto, że kolportowana na zlecenie spółki (...) ulotka zawierała datę, miejsce i godzinę spotkania oraz numer infolinii, która pozwalała potwierdzić informację odnośnie tematyki i terminu spotkania

(dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 28 maja 2019 r., k. 116 akt adm.).

Pismem z dnia 04 czerwca 2019 r. powód został wezwany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do:

1) przesłania wzorów wszystkich ulotek informacyjnych stosowanych przez Przedsiębiorcę w 2018 i 2019 r. w celu zapraszania konsumentów na pokazy organizowane przez spółkę (...), wraz ze szczegółową informacją o okresie korzystania z poszczególnych wzorów ulotek,

2) wskazania, czy Przedsiębiorca uzgadniał treść stosowanych ulotek ze zleceniodawcą - spółką (...) oraz czy ich treść była przez zleceniodawcę akceptowana; w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, Przedsiębiorca został wezwany do przesłania dowodów na potwierdzenie akceptacji treści stosowanych ulotek przez zleceniodawcę (np. wydruków z poczty elektronicznej, oświadczeń zleceniodawcy złożonych w innej formie itp.),

3) wskazania, co należy rozumieć przez oświadczenie Przedsiębiorcy, że „aktualnie umowa (ze spółką (...) z dnia 01 czerwca 2018 r.) nie obowiązuje”;

- w terminie 7 dni od otrzymania tego wezwania.

W piśmie tym zawarto pouczenie, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro

(dowód wezwanie z dnia 04 czerwca 2019 r., k. 119 akt adm.).

Pismem z dnia 13 czerwca 2019 r. Przedsiębiorca przesłał wzór ulotki informacyjnej, która zgodnie z jego oświadczeniem miała być używana do organizowania spotkań spółki (...). Ponadto powód oświadczył, że treść ulotek

była uzgadniana ze zleceniodawcą wyłącznie telefonicznie oraz że umowa ze spółką (...) została rozwiązana w dniu 04 lutego 2019 r.

(dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 13 czerwca 2019 r., k. 120 akt adm.).

Ulotka przekazana przez powoda przy piśmie z dnia 13 czerwca 2019 r. zawierała inną treść niż ulotki kolportowane przez powoda na zamówienie firmy (...).

(wzór ulotki k. 121, wzór ulotki k. 11 akt adm.)

Treść ulotek była uzgadniana pomiędzy przedsiębiorcami również w drodze wymiany korespondencji elektronicznej. Wydruk maila z dnia 09 listopada 2018 r. wystany z adresu (...) na adres (...) zatytułowany „ulotka do weryfikacji”, w którego załączeniu zawierał wzór ulotki. (mail k. 10, wzór ulotki k. 11 akt adm.)

W 2018 r. Przedsiębiorca uzyskał przychód z prowadzonej działalności gospodarczej w kwocie (...) zł oraz poniósł stratę w kwocie 5.573,75 zł. (dowód: PIT/B Przedsiębiorcy za 2018 r., k. 140-141 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony uznając, że okoliczności na które dowód ten został zgłoszony nie są istotne dla rozstrzygnięcia, co zostanie omówione poniżej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie powoda jest niezasadne.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 u.o.k.k., przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Zgodnie z art. 50 ust. 2 żądanie takie powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Rację ma pozwany twierdząc, że żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 jest wiążące dla przedsiębiorcy, a ustalenie, czy określona informacja lub dokument są konieczne do realizacji zadań Prezesa Urzędu należy przy tym do tego organu.

Obowiązek, o którym mowa w art. 50 ustawy, dotyczy nie tylko przedsiębiorców będących stroną postępowania. Działając na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy Prezes Urzędu może zobligować do udzielania mu informacji każdy podmiot mający status przedsiębiorcy.

W niniejszej sprawie prowadząc postępowanie wyjaśniające dotyczące przedsiębiorcy R. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w S., (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S., Prezes Urzędu dwukrotnie wezwał powoda do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów, wskazując jako podstawę prawną żądań przepis art. 50 ust. 1 u.o.k.k.. Obydwa wezwania odpowiadały wymogom określonym w art. 50 ust. 2 ustawy. Wskazywały: zakres wymaganych informacji, cel żądania i termin udzielenia informacji oraz zawierały pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W odpowiedzi na drugie z wezwań Przedsiębiorca udzielił nieprawdziwej i wprowadzającej w błąd informacji, co do sposobu uzgadniania ze spółką (...) treści ulotek informacyjnych, ich treści oraz co do dysponowania dowodami prowadzenia ustaleń w tym przedmiocie ze spółką (...).

W związku z tym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za uzasadnione zastosowanie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Rację ma pozwany wskazując na to, że nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że za nałożeniem na powoda kary pieniężnej przemawiają negatywne skutki wynikające z przekazania przez Przedsiębiorcę nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji i tym samym utrudnianie poczynienia Prezesowi istotnych dla sprawy ustaleń. W ocenie Prezesa UOKiK skutkiem działań Przedsiębiorcy było uniemożliwienie potwierdzenia poczynionych podczas kontroli Spółki (...) ustaleń bezpośrednio u powoda. Przekazane informacje utrudniły tym samym ocenę zakresu odpowiedzialności spółki (...) za działania związane z zapraszaniem konsumentów na organizowane przez tę spółkę pokazy handlowe. Sąd podziela w całości tę ocenę dokonaną przez Prezesa UOKiK.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 3 u.o.k.k. że ustalając wysokość nakładanej kary Prezes Urzędu uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania. Zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy, ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie.

W postępowaniu wyjaśniającym dotyczącym firmy (...) (później (...)) materiał dowodowy zgromadzony w toku kontroli uprawdopodobniał, że konsumenci zapraszani na pokazy handlowe organizowane przez tę spółkę nie byli informowani o handlowym celu organizowanych spotkań, tylko informowano ich, że przedmiotem tego spotkania są bezpłatne badania o charakterze medycznym. Kluczowym dla sprawy było zatem jednoznaczne ustalenie przekazywanych konsumentom na zlecenie spółki (...) treści marketingowych, w tym ulotek, a następnie przypisanie odpowiedzialności za ich rozpowszechnianie.

Rację ma pozwany, że powód przesyłając ulotkę nieodzwierciedlającą rzeczywistość kierowanych do konsumentów komunikatów handlowych, udzielił Prezesowi Urzędu nieprawdziwej informacji. Informacja ta jednocześnie mogła mieć na celu wprowadzenie Prezesa Urzędu w błąd, bowiem jej treść zaprzeczała powziętym przez Prezesa Urzędu podejrzeniom o kierowaniu do konsumentów zaproszeń na prezentacje spółki (...) w formie zaproszeń na badania o charakterze medycznym. Zgodzić należy się z Prezesem UOKiK, że opisane w decyzji zachowanie powoda miało charakter umyślny i miało na celu utrudnienie postawienia zarzutów poszczególnym przedsiębiorcom za stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych.

Podobnie ocenić należy informację przekazaną przez powoda, że treść ulotek była uzgadniana ze spółką (...) wyłącznie telefonicznie. Zgodzić należy się z pozwanym, że udzielenie nieprawdziwej informacji w zakresie formy prowadzenia uzgodnień co do treści ulotek oraz w konsekwencji nieprzesłanie przez powoda dowodów w postaci korespondencji mailowej, mogło mieć na celu utrudnienie postawienia poszczególnym przedsiębiorcom zarzutów stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej.

Jak trafnie zwrócił uwagę pozwany, powód w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu wobec niego postępowania administracyjnego przyznał, że przekazał Prezesowi Urzędu nieprawdziwe informacje i niestosowany w praktyce wzór ulotki, powołując się na rzekomą omyłkę przy wysyłce korespondencji. Jednak pomimo tego do dnia wydania decyzji nakładającej na niego karę w postępowaniu administracyjnym nie sprostował nieprawdziwych informacji, w tym nie przesłał zgodnie ze skierowanym do niego wezwaniem wzorów wszystkich ulotek informacyjnych stosowanych w 2018 i 2019 r. Rację ma zatem pozwany, że z tego względu twierdzenie o rzekomej omyłce przy sporządzaniu odpowiedzi na wezwanie uznać należy za niewiarygodne. Podobnie, za niewiarygodne uznać należy twierdzenia, jakoby wina

w przekazaniu wadliwych informacji i materiałów leżała po stronie pracowników powoda, bowiem wszelkie pisma kierowane do Prezesa Urzędu powód podpisywał osobiście i osobiście potwierdzał za zgodność z oryginałem wszystkie dostarczane Prezesowi Urzędu dokumenty w tym kwestionowany wzór ulotki (k. 120-123 akt adm.).

Sąd uznał, że nałożona na powoda kara pieniężna w wysokości 20.000 zł jest adekwatna do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg i termin zakończenia postępowania wyjaśniającego w sprawie. Sąd podziela stanowisko Prezesa UOKiK, że jest ona na tyle dolegliwa, że stanowi ona odpowiedni środek represji, a jednocześnie skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również innych przedsiębiorców.

Sąd uznał za niezasadne zarzuty podnoszone przez powoda w odwołaniu.

Odnosnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji. Powód w toku postępowania sądowego miał możliwość przedstawienia dowodów, z czego nie skorzystał i nie przedstawił żadnych nowych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na odmienną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu administracyjnym.

Jak wskazano powyżej ocena czy określona informacja lub dokument są konieczne do realizacji zadań Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należy do tego organu. Przepis art. 50 u.o.k.k. jest narzędziem dla Prezesa Urzędu, który ma umożliwić mu realizowanie jego kompetencji. Obowiązkiem Prezesa UOKiK jest z pewnością rzetelne przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, a żeby tak się stało organ musi mieć również możliwość zweryfikowania uzyskanych informacji, także w kontekście tego, czy posiadane przez niego informacje są kompletne. Prezes Urzędu zwrócił się do powoda o nadesłanie ulotek informacyjnych z lat 2018 i 2019 które były wykorzystywane w celu zapraszania konsumentów na pokazy organizowane przez spółkę (...) oraz wskazania czy powód uzgadniał treść stosowanych ulotek ze zleceniodawcą. Zakres pytań pozostaje w związku z prowadzonym postępowaniem

wyjaśniającym, które ostatecznie zakończyło się wydaniem decyzji stwierdzającej stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z dnia 20 grudnia 2019 r. (decyzja k. 52). Rację ma pozwany, że nie budzi wątpliwości, że żądane dokumenty były niezbędne z punktu widzenia prowadzonego postępowania wyjaśniającego i nie może być mowy o naruszeniu zasady proporcjonalności.

Co do zarzutu dotyczącego braku określenia celu żądania wskazać należy, że cel ten został określony w pismach pozwanego w taki sposób jak było to możliwe i celowe z punktu widzenia prowadzonego postępowania. Jak trafnie wskazał pozwany, postępowanie prowadzone przez Prezesa UOKiK do którego potrzebne były informacje od powoda było na etapie postępowania wyjaśniającego, nie było jeszcze formalne postawionych zarzutów, a ponadto na tym etapie nie było wiadomo, czy powód nie jest jednym z podmiotów współodpowiedzialnych za naruszenia praw konsumentów. Z całą pewnością jednak nie ma żadnego uzasadnienia dla przyjęcia tezy, że pozwany był zobowiązany ujawniać w wezwaniu do powoda informacje z postępowania wyjaśniającego, tym bardziej, że część z nich mogła zawierać tajemnice prawnie chronione.

Nie można zgodzić się z zarzutem, że 7 dniowy termin na przedstawienie informacji był zbyt krótki i że to z tego powodu doszło do pomyłki. Powód nie wystąpił o jego przedłużenie i był to termin standardowo stosowany w tego rodzaju sprawach. Wskazać poza tym należy, że powód nie przestawił również żądanych informacji w terminie późniejszym, kiedy przyznał, że doszło z jego strony do pomyłki.

Kwestie związane z tym czy przychód z prowadzonej przez powoda działalności w zakresie sprzedaży bezpośredniej stanowi istotny zakres jego działalności nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności powoda za udzielenie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji i zarzut ten nie znajduje oparcia w treści art. 111 ust. 1 pkt 3 u.o.k.k. Rację ma także pozwany, że żądanie sporządzenia uzasadnienia zarzutów w odniesieniu do wytycznych zamieszczonych na stronie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie, a wyjaśnienia znajdujące się w treści uzasadnienia postanowienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej były adekwatne do tego etapu postępowania.

Zarzuty odnoszące się do zmiany profilu prowadzonej działalności nie zasługują na uwzględnienie. Kwestie te nie mają znaczenia dla realizacji ustawowych obowiązków powoda. Powód jest profesjonalistą i powinien dopilnować, aby niezależnie od tego, ile ma adresów mailowych jako przedsiębiorca, udzielić prawidłowych odpowiedzi na pytania Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, tym bardziej, że jak wynika z wydruku tworzenia konta google który przedstawił pozwany konto „biuro.emperia” nazwa użytkownika jest już zajęta, co sugeruje, że powód nadal dysponuje tym kontem pocztowym. (wydruk k. 62) Zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie również dlatego, że jak wskazał pozwany, formalnie profil działalności powód zmienił 20 listopada 2019 r., tj. w dniu sporządzenia odwołania w niniejszej sprawie (wydruk zmian z CIDG k. 61).

O umyślności działania powoda świadczy to, że żądane przez Urząd informacje nie zostały przedstawione pomimo wszczęcia postępowania o wymierzenia mu kary, kiedy powód przyznał, że popełnił pomyłkę przy wysłaniu korespondencji. Nawet gdyby przyjąć, że doszło do pomyłki, nie została ona przez niego naprawiona, a Prezes UOKiK nie był zobligowany do ponownego wzywania powoda do przedstawienia dokumentów. Trafnie zatem zaniechanie przedstawienia dokumentów zostało z uwzględnieniem treści art. 233 § 2 k.p.c. w zw. z art. 84 k.p.c. ocenione zostało jako umyślne.

Uznać należy, że Prezes UOKiK trafnie ocenił, że przedstawienie nieprawdziwych dokumentów i informacji miało istotne znaczenie dla prowadzonego postępowania wyjaśniającego, bowiem utrudniało prawidłowe zweryfikowanie informacji będących w posiadaniu Prezesa UOKiK w postępowaniu, które ostatecznie zakończyło się przedstawieniem zarzutów spółce (...).

Nie można też wbrew twierdzeniom powoda pozytywnie ocenić jego postawy w toku prowadzonego postępowania z uwagi na to, że jak wskazano powyżej jego działania miały charakter umyślny.

Rację ma także pozwany co do tego, że nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 u.o.k.k nie jest uzależnione od wyników finansowych osiąganych przez przedsiębiorcę, a ewentualna strata może być jedynie brana pod uwagę przy miarkowaniu kary. W tym wypadku zestawienie straty w kwocie 5500 zł z przychodem na poziomie prawie (...) zł osiągniętym w roku 2018 uzasadniało przyjęcie, że kara w wysokości 20.000 zł jest adekwatna i proporcjonalna i zarazem spełnia swoje ustawowe cele.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda na okoliczności związane ze zbyt krótkim terminem na przedstawienie informacji, zmiany profilu prowadzonej działalności i niewykorzystywania adresu e-mail: biura. (...), zakresu świadczonych usług, ustaleniem osoby przygotowującej informacje do pisma dla organu, źródeł dochodów powoda, intencji powoda w zakresie współpracy z pozwanym albowiem dowód z przesłuchania strony ma charakter subsydiarny, a fakty na które ten dowód miał być przeprowadzony nie były istotne dla rozstrzygnięcia, na co wskazano powyżej omawiając poszczególne zarzuty podniesione przez powoda.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wniesione przez stronę powodową, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę powodową, stosownie do wyniku sporu, na podstawie 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty należne, wygrywającemu sprawę, Prezesowi UOKiK złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska